

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Muhterem kardeşlerim

Her şeyden önce dünyâda ve âhiretde bizlere sayısız ni'metler veren, îmânı ve İslâm'ı nasîb eden Allâhü Teâlâ'ya hamd-ü senâ'lar, Rasûlü'ne salât-ü selâmlar eder hepinizi sevgi ve saygıyla selâmlarım.

Sözlerime, büyük müfessir merhûm ve mağfûr Elmalılı Muhammed Hamdi Yazır'ın Diyanet İşleri Reisi merhûm Ahmet Hamdi Akseki'ye yazdığı mektubdan bir paragraf okumakla başlamak istiyorum. Şöyle ki:

"Ey azîzliği seven ve sevdiğine küsen fâzılıım.

15-Muharrem-1359 ve 24-Şubat-1940 târihli mektûbunu aldım. Özlemiştım. Dikkâtle okudum. Cerîhadar gönlüme bir tesellî ararken bakdım yine vur abalıya demişsin. Anlaşıldı ki "*Darabe Zeydün Amran*" bahsinden kurtuluş yok. Yine kaşları çatmış, azîzlikle sitemler yapmışsın. İdmanlı bir sporcu gibi yumruğu sıkmış, ihtiyar hocanı dürtüştüre dürtüştüre okşamışsın. Hem vurmuş, hem de hüngür hüngür ağlamışsın.

Ben bunu bahçede erik dalına konup da "*Üsküdar'a gidelim*" diye nevhâ eden kumrunun kükremesine benzettim. Hoşuma gitti. Fakat bir hiss-i hazînâne içinde tıpkı ihtiyarlığın menâzır-ı âlemden aldığı hiss-i hazân gibi.

Bunca senelik hukûk karşısında dökmüş olduğum samîmiyyet ve fedâkârlık meyvalarına bir ircâ-i zarar buyurmadan hepsini bir lâhzada silkip atıverdiğini yana yakıla

Kutlu Duğum Haftasında bir konuşma

anlatıyorsun. Öyleki İstanbul'a gelsen yanıma uğramıyacaktım. Neden? Çünkü çok kırılmış küsmüşsün. Hayır ondan değil. Gelemezsen mahcûbiyyetinden gelemeyeceksin.

Benim bildiğim irfânın yaptığını bilmemezlik edemezdi. Ne de olsa debbâğın sevdiği deriyi taştan taşa çarptığı gibi hiddetle ezim ezim ezmek istediği bî-vâye hocasını unutamazdı. Vicdânın sana gücendiğini söylediği zaman onun içinde gizlenen âmilin hicâb tazyîki olduğunda tereddüdüm yokdur".

Muhterem Kardeşlerim

1962 Eylül ayında İlm-i kırâet ile ilgili bir konuyu bir hocamla görüşmek üzere Ankara'ya gitmişdim. Bu arada (ثُمَّ اتَّبَعْتُ :Sonra bir yol tuttu) bir sebep bir sebebi takîb etdi de o zaman Din Eğitimi Müdürü olan çok değerli hocam merhûm Kemâl Edib Kürkçüoğlu'nu ziyâret ettim. Bir miktar sohbetten sonra hiç de aklımda olmayan Kayseri İmam-Hatip Okulu müdürlüğü ve Kayseri Yüksek İslâm Enstitüsü inşaatının hazırlıklarını yapmak görevi ile oradan ayrıldım.

Kayseri'ye gelince üçüncü Yüksek İslâm Enstitüsünün Kayseri'de açılacağı müjdesini verdim. Herkes büyük bir sevinç duyarak Allâhü Teâlâ'ya hamd etti.

Bir hafta sonra da okul müdürlüğü karanâmem geldi. Hiç bir kimsenin ümit etmediği bir durum meydana gelmişti. Bu sırada ba'zı arkadaşlarımın "Yazık, Okul müdürlüğünü bir Talas'lıya kaçırdık" demek gafletinde bulunduğunu işittim. Üzüldüm. Onsekiz yaşındaki Usâme radiye'llâhü anh'ın kumandan olmasını da ba'zı Ashâb-ı kirâm uygun bulmamıştı.

Halbuki babamın babası olan dedem merhûm Mehmet Çavuş, Hasinli Mahalallesi sâkinlerinden ve Emir Ali oğullarından olup Talas'da Emru'llâh Paşanın torununun kızı ile evlenmiş, genç karısını ve küçücük dört çocuğunu bırakıp vatan müdâfaası için ikinci kere askere gitmiş, son mektûbu Bağdad'dan gelen bir şehiddir. Rûhu şâd olsun.

Okul müdürü olarak çalışmaya başladım. Yüksek İslâm Enstitüsü çalışmalarımız da hızla devam ediyordu. Bu durumu gören aynı arkadaşlarım bu sefer de "*Cemâl bey gitti, Celâl bey geldi*" demek kadirşinaslığında bulunuyorlardı.

Bu arada okul içinde ve dışında ba'zı makamlara, "*Bu adam şöyle şöyle bir adamdır*" diye şikâyetler edildiği haberi kulağıma geliyordu. Fakat hepsine de gülüp geçiyordum. Yine bir gün okul bahçesinde dolaşırken bir öğrencim yanıma yaklaşarak "*Hocam, seni şerîatçi diye şikâyet etmişler*" dedi. Ben de "*Kim söylemiş ise bu sefer doğru söylemiş*" diyerek cevap verdim.

Bir gün müdür odasında bulunduğum sırada kapı açıldı. Bir ayağı içerde bir ayağı dışarda elinin biri kapı kolunda bulunan bir öğretmen "*Kayseri'yi alt üst ettim, senin kimsen yok*" dedi. Ben de "*Benim Allâh'im var, yetmez mi?*" dedim. Kapıyı çekip gitti. Ne demek istediğini de pek anlamadım.

Yıllar sonra öğrencim olan bu öğretmen bir Ramazan Bayramında ziyâretime gelerek "*Hocam ben senin aleyhinde çok çalıştım. Hakkını helâl et*" dedi. Ben de "*Ben o işi Allâh'a havâle ettim. Sen işini Onunla hallet. Sen şimdi bayramlaşmaya gelmişsin, hoş geldin safâ geldin*" dedim ve üzerinde durmadım.

Kutlu Duğum Haftasında bir konuşma

Kabahatim de herhalde, arkadaşını müdür yardımcısı ta'yîn etmişim, onu etmemişim. Aman Yâ Rabb'i, hırs ve hasedlik ne kadar da büyük bir felâket. Bununla berâber aleyhimdeki bu çalışmalar taşı delememişti ama orayı ıslatıp aleyhimde izler bırakmışdı.

Yeri gelmişken, Kayseri Yüksek İslâm Enstitüsü'nün yapıлып açılması için büyük gayretler gösteren zamânın Milli Eğitim Bakanı Şevket Râşit Hatiboğlu'nu, bacanağı Ârif Molu'yu, Din Eğitimi Müdürü Kemâl Edib Kürkçüoğlu'nu, Başbakan yardımcısı Turan Fevzioglunu, vâli Kâzım Atakul'u, Ömer Eskici'yi, Belediye başkanı Mehmet Çalık'ı ve Hacı Ali Çayırağası, Hacı Mehmet Küçükçalık, Ali Soyal, Selçuk Karakimseli, Mehmet Özhamurkâr gibi dernek üyelerini, meslektaşlarımız olan hocaları ve yediden yetmişe kadar kadınlı erkekli bu müessesenin yapılmasına yardım eden hayır sahiplerini rahmet ve mağfiret ile anmayı bir görev bilirim.

Daha sonra Din Eğitimi Genel Müdürü olan İsmet Parmaksızoğlu, iki kere "*Dernekle ilgini kes*" demesine rağmen ben yine çalışmalarına devam ettim. Çünkü onlar, işleri organize edenin ben olduğumu gayet iyi biliyorlardı. Ne yazık ki onlar, yine şeytânî oyunlarını oynamışlar ve Kayseri Yüksek İslâm Enstitüsü, gafletimizin bir eseri olarak, *-merhûm Ömer Eskici beyle birlikde-* plânladığımız nitelikde açılmamışdı. Üzüldüm ve istifa edip okul müdürlüğünden ayrıldım.

Yine Okul müdürü olduğum sıralarda yüksek kademedden bir kimse gelerek "*Yeşil tehlike, kızıl tehlike*" adlı bir konferans verdi. Konferansdan sonra müdür odasına gelindi. Genç bir kaymakam ayağa kalkarak "*Artık böyle dînî konuların*

konuşulmasına gerek yokdur" gibi bir itirazda bulundu. O şahıs da ayağa kalkarak *"Genç genç, senin aklın ermiyor. Bu müslümânları kendi hâline bırakırsanız birlik ve berâberlik te'mîn edip bu memleketde şeriat i'lân ederler. Bunun için müslümanları gurup gurup ayıracaksınız. Bir de din adamlarını me'mur yapıp dilediğiniz gibi yöneteceksiz"* diyerek uzun bir konuşma yaptı. Bu sırada Diyanet İşleri Başkanlığı Teşkilât kânununun da hazırlıkları yapılıyordu.

Bu târihten sonra memleketin her tarafında mantar gibi tarikatlar ve cemâatler türedi. Müslümânların birlik ve berâberliği bozuldu. *"İrticâ hortluyor"* terâneleri konuşulmaya başlandı. Halbuki Allâhü Teâlâ, Kur'ân-ı Kerîm'inde şöyle buyuruyordu:

وَاعْتَصِمُوا بِحَبْلِ اللَّهِ جَمِيعًا وَلَا تَفَرَّقُوا وَاذْكُرُوا نِعْمَتَ اللَّهِ عَلَيْكُمْ.

"Hepiniz toptan Allâh'ın ipine (Allâh'ın sizlerin dünyevî ve uhrevî mutluluğunuzu, birlik ve berâberliğinizi te'mîn etmek için göndermiş olduğu Kur'ân-ı Kerîm'e ve İslâm Dîni'ne tam bir ihlâs ile, tertemiz samîmî bir inanç ile) **sımsıkı sarılın. Parçalanıp dağılmayın. Allâh'ın üzerinizdeki ni'met'ini düşünün"**.¹

وَاطِيعُوا اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَلَا تَنَازَعُوا فَتَفْشَلُوا وَتَذْهَبَ رِيحُكُمْ وَاصْبِرُوا ط إِنَّ

اللَّهُ مَعَ الصَّابِرِينَ.

"Allâh'a ve O'nun Rasûlüne itâat edin. (Fikir, görüş, yorum, inanç ve düşünce ayrılıkları ile) **birbiriniz ile çekişip didişmeyin. Sonra korku ile za'fa düşersiniz. Rüzgarınız**

¹ -Âl-i İmrân Sûresi, âyet 103.

Kutlu Duğum Haftasında bir konuşma

(kuvvet ve kudretiniz kesilip) **gider**. (Allâh'ın size olan yardımı kesilir. Kuvvetiniz ve devletiniz yok olup gider). **Bir de sabr** (-u sebât) **edin**, (sıkıntılara katlanın). **Çünkü Allâh, sabr edenlerle berâberdir**".²

وَلَا تَكُونُوا كَالَّذِينَ تَفَرَّقُوا وَاخْتَلَفُوا مِنْ بَعْدِ مَا جَاءَهُمُ الْبَيِّنَاتُ ط وَأُولَئِكَ هُمْ عَذَابٌ عَظِيمٌ لا .

“Siz, kendilerine ap-açık delil’ler, âyet’ler geldikten sonra parçalanıp ayrılanlar gibi ve ihtilâl’a düşenler gibi, olmayın. İşte onlar (ın hâli): En büyük azâb, onlarındır”.³

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا ادْخُلُوا فِي السِّلْمِ كَافَّةً ص وَلَا تَتَّبِعُوا خُطُوَاتِ الشَّيْطَانِ ط إِنَّهُ لَكُمْ عَدُوٌّ مُبِينٌ .

فَإِنْ زَلَلْتُمْ مِنْ بَعْدِ مَا جَاءَ تَكُمْ الْبَيِّنَاتُ فَاَعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ عَزِيزٌ حَكِيمٌ .

“Ey îmân edenler, hep birden silm’e (sulh’a ve İslâm’a girin. Kâmil, olgun birer Müslümân olun). **Şeytan’ın adımları ardına düşmeyin**. (İnsanları yoldan çıkararak küfür ve dalâlet ehlinin sözlerine ve fiillerine uymayın). **Çünkü o, sizin ap-açık bir düşmanınızdır**”.

“Size bunca delil’ler geldikten sonra yine kusur ederseniz (silm’e girmekten, kaçarsanız), **iyi bilin ki muhakkak Allâh, Azîz’dir** (mutlak gâlibdir, hükmüne karşı gelinmez, dilediğini yapar ve emrini infâz eder) **ve Hakîm’dir** (her yaptığını bir hikmetle yapar)”.⁴

² - Enfâl, 46.

³ - Âl-i İmrân Süresi, âyet 105.

⁴ - Bakara Süresi, âyet 208-209.

Bu konuşmalardan sonra okul gezilirken okul mescidine gelindi. İyi olur düşüncesi ile vaktiyle mescide konulmuş secdelikleri gürünce *"Hah, işte böyle olacak. Bu gün dört parmak, yarın bir karış, öbür gün de oturarak namaz kılınır"* diyerek ağzının salyasını akıttı. Maksat, müslümanların inanç ve ibâdet şekillerini bozmak, mensûblarını bid'at ve dalâlet yollarına sevk etmekti.

Onlar gittikten sonra müstahdemleri toplayıp mesciddeki secdelikleri toplayarak yatakhane çatısına götürmelerini söyledim. Çünkü Rasûlü'llâh aleyhi's-selâm, bir Hadîs-i şerîflerinde,

"Namazı benden gördüğünüz gibi kılınız".

buyurmuş, diğer bir hadîs-i şerîflerinde de

"Sözlerin en hayırlısı, Allâhü Teâlâ'nın kitâbı Kur'ân-ı Kerîm'dir. En hayırlı hidâyet, Hazreti Muhammed aleyhi's-selâm'ın irşâd ve hidâyetidir. Din işlerinin en fenâları, sonradan uydurulan şey'lerdir. Ve her bid'at, dalâlet'dir".⁵

buyurmuşdur.

Muhterem kardeşlerim

Rasûlü'llâh a.s.doğumu her nekadar 20 veyâ 21 nisan târihine rastlamış ise de,

Bu gün burada kutlamaya çalıştığımız Kutlu Doğum Haftası da bir bid'at şeklidir. Çünkü İslâm Dini'nde her türlü ibâdet ve kulluk şekli, Hicrî târihin aslı olan Kamerî aylara *-ya'nî ayın hareketlerine-* göre hesaplanır. Kamerî aylar dâimâ bir ay yirmi

⁵ -Müslim. Riyâzü's-sâlihîn, C.1.ss.164. (172 nolu hadîs-i şerif).

dokuz, bir ay otuz gün olur. Ayın doğuş ve batışlarına tâbi' olan bu aylar, her sene on gün kadar evvel gelerek senenin muhtelif mevsimleri üzerinde devr eder. Oruç ve hacc gibi Kamerî ay ve günleri ta'kîb eden ibâdetler de bu sûretle muhtelif mevsimlere tesâdüf etmiş, hayâtın bütün safhalarına uymuş olur. Bunların böyle emr edilmesinde elbetteki bir takım ilâhî hikmetler vardır.

Bu bakımdan gayr-i müslim âlimlerinin yaptıkları gibi bunları değiştirmek veyâ Mîlâdî takvime göre dondurmak, böyle ibâdetlerin Allâhü Teâlâ indinde muayyen olan ay ve günlerini geri almak veyâ sâbit günlere getirmek, hiç bir sûretle câiz değildir. Bu husûs, fikhî bir esâsdır ki Kur'ân-ı Kerîm'in şu meâldeki âyet-i kerîme'leri, bunun bir delîlidir:

"Hakîkat (şudur ki), ayların sayısı Allâh yanında, Allâh'ın kitâbında ta gökleri ve yeri yarattığı günden beri on iki aydır. Onlardan dördü harâm olanlardır. İşte bu en doğru hesabdır. O halde bunlarda (o harâm aylarda) nefislerinize zulm etmeyin. (Bununla berâber) müşrikler sizinle nasıl top yekûn harb ederlerse siz de onlarla top yekûn harb edin. Bilin ki Allâh, (fenâlıkdan) sakınanlarla berâberdir".

"(Haram ayları) geciktirmek ancak küfürde bir artma (sebebi) dir. Onunla kâfirler şaşırılır, onlar bunu bir yıl helâl, bir yıl harâm sayarlar. Tâ ki Allâh'ın harâm kıldığına sayıca uysunlar da Allâh'ın harâm ettiğini helâl kılmış olsunlar. Bu sûretle de onların kötü amelleri kendilerine süslenip güzel gösterildi. Allâh o kâfirler gürûhunu hidâyete erdirmez".⁶

⁶ -Tevbe Süresi, âyet 36-37.

Bunun için geçtiğimiz günlerdeki Rabû'l-evvel ayının onikinci gecesinde ve onu ta'kîb eden gün ve gecelerde bu kutlamayı yapmış olsa idik, her halde daha iyi bir kulluk ve daha iyi bir ümmet durumunu apaçık sergilemiş olurduk da, bir iki câmimiz hâriç, diğer bütün câmilerimizi şeytanların ve şeytânî insanların sevineceği bir ibâdethâne hâline getirmemiş ve gayr-i müslimlere benzememiş olurduk.

Yine okul müdürü olduğum sıralarda Kayseri İmâm-Hatip Okulu'nu ziyârete gelen merhûm Mehmet Özgüneş, dînde reform yapmak sevdâları ile bir takım girişimlerde bulunan Osman Nûri Çerman ve arkadaşlarının, o zamanki Millî Birlik Komitesine bir dilekçe vererek "*Kur'ân-ı Kerîm'in ibâdet ve ahlâk ile ilgili âyetlerini bırakıp diğer kısımlarını çıkarmak sûretiyle yeni bir Kur'ân yapmak isteğinde bulduklarını, fakat çetin müzâkereler sonucunda bu isteğin redd edildiğini*" ifâde etdi. Bu konuşmadan bir saat kadar sonra Kur'ân-ı Ke'rîm'in meâlîni okurken şu âyet-i kerîmeyi gördüm ki böyle bir hâdisede, Kur'ân-ı Kerîm'in bir mucize oluşunun apaçık bir delilidir.

كَمَا أَنْزَلْنَا عَلَى الْمُقْتَسِمِينَ. لَا الَّذِينَ جَعَلُوا الْقُرْآنَ عِضِينَ.

“(Peygamberin ve İslâm'ın aleyhinde çalışmak için) iş bölümü yapanlara (azâb) indirdiğimiz gibi; (ba'zı âyetlerini kabûl edip ba'zı âyetlerini kabûl etmemek gibi bir şekil ile) Kur'ân'ı parçalayanlara da (azâb indirdik)”.⁷

إِنِّي بَقُرْآنٍ غَيْرِ هَذَا أَوْ بَدَّلُهُ ط

“Ya bundan başka bir Kur'ân getir yâhud onu değiştir”.⁸

⁷ -Hicr, 90-91.

⁸ -Yûnus, 15.

لَا تَسْمَعُوا هَذَا الْقُرْآنِ وَالْعَوَا فِيهِ لَعَلَّكُمْ تَعْلَمُونَ.

"Sakın şu Kur'ân'ı dinlemeyiniz. Okudukça gürültü ediniz, belki bastırır galebe edersiniz".⁹

Diyanet İşleri Başkanlığında Dînî Hizmetler ve Din Görevlilerini Olgunlaştırma Dairesi Başkanlığı'nda bulunduğum zamanlarda Din İşleri Yüksek Kurulu'na bir takım şeytânî kılıflarla *-dış kaynaklı bazı münâfıklar tarafından empoze edilerek-* hutbelerin tek bir hutbe olarak okunması teklifi getirildi. *"Koskaca bir seneyi elliiki konuya hasredemezsiniz"* diyerek böyle bir davranışın doğru olmadığını söyledim. Bir kaç hafta süren uzun tartışmalardan sonra merhûm Osman Kesioğlu'nun teklifi ile hutbe kitaplarının yazılmasının daha uygun olacağı görüşü hakim olunca konu kapandı.

Fakat İslâm'ı boğup unutturarak mensuplarını bid'at ve dalâlet yollarına sevk etmek isteyen münâfıkların çalışmaları durmadı. Bir müddet sonra konu tekrar ele alındı. Uygun bir zaman ve zemin bulununca konu gündeme getirilip *"Aman, kulağa göze hoş gelmeyecek bir konu olmasın"* felsefesi ile ta'vîzkâr bir şekilde tatbik edilmeye başlandı. Ardından merkezî va'z sistemi getirilerek bir çok değerli meslektaşımız tebliğ görevinden uzaklaştırıldı ve yüzlerce câmide tek bir konu ile yetinilerek İslâm esâsları unutturulmaya çalışıldı. Ardından da aynı gerekçelerle merkezî ezan usûlü getirildi. Bu sûretle de on seneyi aşkın bir zamandan beri İslâm esâsları unutturulmaya başlandı ki bu gün elimizde namaz ve oruçdan başka bir şey' kalmamış gibi oldu ve yukarıdaki âyet-i kerîme'lerin ifâde ettiği

⁹ -Fussilet, 26.

tehlikeler meydana gelmeye başladı. İşin en acı ve tehlikeli tarafı da, biz müslümanların susarak onlara alet olmamız oldu.

Bundan bir müddet önce yine böyle bir toplantıda merkezî va'z sisteminin aleyhinde bulunduğum zaman, Prof.Dr. olmuş çok sevdiğim bir öğrencim "*Hocam, va'z eden arkadaşlarımızın bir kısmının bilgisi çok fakat samîmî değil, bir kısmı da samîmî fakat bilgisi az. Onun için merkezî va'z sistemine geçilmiştir*" şeklinde bir müdâfaa yaptı ki hiç de hoşuma gitmedi. Demek insan Prof.Dr olunca geçmişini unutarak bir şey'ler oldum zannı ile kendisini hâşa Allâhü Teâlâ yerine koyarak herkesin samîmî veyâ samîmî olmadığını bilebiliyor? Benim bildiğim bir hakikat varsa o da her şey'in iç yüzünü de, dış yüzünü de yalnız Allâhü Teâlâ Hazretleri'nin bileceği inancı ve esâsıdır.

1965 yılında o zamanın Başbakanı Sayın Demirel'in Milli Eğitim bakanı Bilgehan olmuştu. Daha önce hazırlanan ve tamim edilmesi mümkün olmadan bakan değişikliği olan ve en mühim maddelerinden birisinin "*Kur'ân-ı Kerîm'in bundan sonra lâtin hatfleri ile okutulması*" ile ilgili olan tamim, henüz bir aylık bakan olan Bilgehan imzası ile geldi. Ben başta olmak üzere ba'zı arkadaşlarımız ile birlikde, *-karşılaşacağımız güçlükleri göze alarak-* bu konuya itiraz etdik ve ba'zı siyâsiler yardımını ile de bu tamimi geri aldırдық. Gerçi menfî olarak mimlenmiştik ama yine kazanan biz olmuştuk. Bu arada bir hoca arkadaşımın "*Bunu tatbik etse idin ne olurdu?*" demesi, bana karşılaşacağım güçlüklerden daha ağır gelmişti. Çünkü uzun yıllar çalışarak ikiyüz sayfalık bir Tecvid kitabı hazırlamış bir kimse olarak böyle bir yolun açılmasının-*Kur'ân-ı Kerîm'i tahrîf olacağından-* küfre kadar gidebileceğini biliyordum.

Değerli kardeşlerim

Bir nebzecik de olsa ibret alabileceğimizi ümit ettiğim bu konulara kısaca işâret ettikten sonra, canımızdan da çok sevdiğimiz sevgili Peygamberimiz Hazreti Muhammed *salla'llâhü aleyhi ve sellem* efendimiz hakkında da bir iki hatırlatma yapmak yerinde olur kanaatindeyim.

Her birimiz birer müslüman olarak Rasûlü'llâh aleyhi's-selâm'ı sevdiğimizi ve onun gösterdiği yoldan gittiğimizi söylüyoruz ama, ne o peygamberin hayatını öğrenmeye ve öğretmeye çalışıyoruz, ne de onu layıkı vaçhile anlatıp tanıtmaya. Onun, *sınırlı bir hoşgörü sâhibi olduğunu unutarak*, âlemlere rahmet olarak gönderildiğini ve her fırsatta tarikatımsı bir hava ile sınırsız bir hoş görü sâhibi olmamızı ifâde ediyor ve o yolda gitmeye çalışıyoruz. Fakat O'nun "*Kızım Fatıma da olsa yine elini keserim*" şeklindeki ilâhî emirleri tatbik etmek konusundaki davranışlarını da henedense hiç akılımıza getirip tatbik cihetine gitmiyoruz. Yoksa *-bu zamanda böyle emirlerin tatbiki mümkün değildir gibi bir inanç ve ifâde ile-* kendimizi İblis'in durumuna mı düşürmek istiyoruz?

Halbuki Allâhü Teâlâ, Kur'ân-ı Kerîm'inde, "**Cezâları, emirleri ve nehiyleri tatbik konusunda merhametli davranmayın, zîrâ benden daha merhametli olamazsınız**" buyurmaktadır.

Yeri geldiği zaman "*Şefâat yâ Rasûla'llâh*" diyerek O'ndan şefâat bekliyoruz. Fakat birkaç liralık onun hayâtı ile ilgili bir kitap alıp da onu çocuklarımıza anlatmaya ve sevdirmeye çalışmıyoruz. Çocuklarımıza dünyâ bilgilerini öğrenmesi için milyonları vermekden çekinmediğimiz halde, peygamberini ve

dîni bilgilerini öğrenmesi için yaptığımız fedâkârlıklar hiç denecek kadar azdır.

Hani Peygamberi seviyorduk, müslümân idik. Onun yolunda gidiyorduk? Bir çok defalar hacca ve umreye gitmeye çalışan kardeşlerimizin, burnunun dibindeki islâmi bir hizmete bir kaç lira verip yardımcı olmadığını veyâ başka bir şekilde yardımda bulunmadığını da esefle ve üzüntü ile karşılıyoruz. Bu ne perhiz? Bu ne turşu?

Rasûlü'llâh aleyhi's-selâm **"Hûd sûresi beni ihtiyarlattı"** veyâ "فاستقم كما امرت: **Emr olunduğun gibi dosdoğru ol**" emri **"Benim saçlarımı ağarttı"** buyurmasına rağmen, *-biz, işimize geldiği gibi keyfî bir islâm anlayışı ile-* müslüman olduğumuzu iddia edip duruyoruz. Hiç bir zaman tefrîkadan, ihtilâfdan, birbirimiz ile didişmekden ve islâm dışı sistem ve âdetlere gönül verip o yolda çalışmaktan geri durmuyoruz.

Bir gün Hazreti Ömer *radiye'llâhü anh*, Hazreti Muhammed *aleyhi's-selâm*'la konuşurken *"Yâ Rasûla'llâh, ben seni her şey'den çok seviyorum"* demişdi. O da *"Yâ Ömer, canından da çok sevmezsen îmânın kâmil olmaz"* buyurmuşdur. O da *"Yâ rasûla'llâh, seni canımdan da çok seviyorum"* cevâbını verince *"Şimdi îmânın kâmil oldu, Yâ Ömer"* buyurmuşdur.

Bizim de îmânımız kâmil olması için Rasûlü'llâh *aleyhi's-selâm*'ı canımızdan, malımızdan, çıkarlarımızdan da daha fazla sevmemiz gerekmez mi? O'nun Havz-ı kevser'inden istifâde etmemiz için O'nun sünnetlerini hakkıyla yerine getirmemiz gerekmez mi?

Kutlu Duğum Haftasında bir konuşma

Ama ne yazık ki şeytan ve şeytânî insanlar *-bizim hakkımızdaki zanlarını gerçekleştirerek-* İslâm'a uymayan amel ve görüşlerimizi süslüyor, bizi Allâh'a, Kur'ân'a ve Rasûlü'ne kayıtsız şartsız teslim olmaktan uzaklaştırıyor; tefrîkayı, ihtilâfı, birbirimiz ile didişmeyi, bid'atı, şirki ve küfür olan şey'leri bize sevdiriyor, bunun netîcesi olarak da *-Filistin'de, Afganistan'da, Irak'da olduğu gibi-* başımızdan felâketler eksik olmuyor.

Değerli kardeşlerim

Üzerinde önemle durmamız gerekli olan konulardan biri de şudur:

Bu gün üzerinde yaşadığımız şu dünyâda beşerî sistemler ile idâre edilen bir düzen içinde yaşıyoruz. Bunun için bu sistemlerin gereği ile, ilâhî bir sistem olan İslâm Dîni'nin esâslarını sakın birbirine karıştırmayalım ve

وَلَا تَلْبِسُوا الْحَقَّ بِالْبَاطِلِ وَتَكْتُمُوا الْحَقَّ وَأَنْتُمْ تَعْلَمُونَ.

“Kendiniz bilib dururken, hakk’ı bâtl’a karıştırıp da gerçeği gizlemeyin”.¹⁰

âyet-i kerîme'sinin ifâde buyurduğu gerçeğe kulak verelim de kalbimizdeki samîmî îmânımıza zarar vermeyelim.

Netîce olarak *-İnşâa'llâh-* dileğim şudur ki bundan sonraki Kutlu Doğum Haftalarının özelliklerini 12-Rabîu-l-evvel gününe rastlayan kandil gecelerinde ve onun ardından gelen gündüz ve gecelerde şerefendirerek

¹⁰ -Bakara Sûresi, âyet 42.

“O Peygamber, Mü'min'lere öz nefislerinden evlâdır. Zevceleri de (başkalarına nikâhlarının haram olması ve ta'zîme müstehk bulunmaları bakımından) ,Mü'min'lerin analarıdır".¹¹

âyet-i kerîme'sinde ve

İbn-i Mes'ûd radiye'llâhü anh 'ın rivâyet ettiği

(وَهُوَ أَبٌ لَهُمْ : Ve hüve ebün lehüm).

"O, (peygamber) onların (Mü'min'lerin) babasıdır".

şâzz kırâetinde ve,

"Her peygamber ümmetinin ma'nevî babasıdır. Bundan dolayıdır ki Mü'min'ler de birbiriyle dîn kardeşi olmuşlardır".

"Sizden her hangi biriniz beni evlâdından, babasından ve bütün insanlardan daha çok sevmedikce (hakîkî) Mü'min olamaz".

hadîs-i şerîflerinde,

ifâd buyurulan hakîkatlere kayıtsız şartsız gönül verip Rasûlü'llâh *aleyhi's-selâm*'ın yolundan ayrılmamak ve O'nu canımızdan da çok severek şefâatinden mahrum kalmamaktır.

Allâhü Teâlâ, bizi ve bütün Müslümân'ları, O'nun şefâatlerine nâil buyurarak *O'nunla birlikte* cennetine girmeye, cemâlini görmeye, selâmına muhâtab olmaya, cennetinin ni'metlerinden istifâde etmeye ve cennetin kapısına varınca,

¹¹ -Ahzâb Süresi, âyet 6.

Kutlu Duğum Haftasında bir konuşma

" **أَدْخُلُوهَا بِسَلَامٍ آمِينَ** :Selâmetle, korkusuzca girin oraya".¹²

denilmeye, hakk kazanan kullarından eylesin. Âmîn.

11-Nisan-2008 Cum'a

05-Rabû'l-âhir-1429

Celâleddin Karakılıç

İmam-Hatip Lisesi

emekli Meslek Dersleri Öğretmeni

¹² -Hıcr Sûresi, âyet 46.